

Tekst Ada Busman

informatiemiddag "Kleinkind Onbereikbaar", 30 oktober 2009, Utrecht.

Wat Irina zojuist in haar sprookje al vertelde, gaat ook voor mij op.

Ik ben zo'n oma, die vecht voor het geluk van haar kleinkind

De ouders van Jordy mijn kleinzoon zijn gescheiden, waarbij hij aan zijn vader werd toegewezen, met begeleide omgang voor de moeder.

Na een jaar bepaalde de rechter dat als er een ots was dan kon Jordy wel vaker naar zijn moeder.

Tja en onervaren als wij waren, zei mijn zoon direct, ja goed idee, dan werd er toch op toe gezien dat alles goed verliep bij de moeder?

Wel daarna ging alles in sneltrein vaart verkeer.

Mijn kleinzoon kwam na een weekend totaal van streek thuis, naar de dokter en later naar de politie en amk en tja natuurlijk de voogd gebeld en wat zei de voogd; niks mee te maken, ze wilde niet luisteren.

Wat doe je dan.... klacht indienen tegen de onkunde van de voogd, resultaat Jordy kwam de volgende dag niet meer uit school thuis.

Spoeduisplaatting.

Reden: huisvredebreuk en mishandeling door de vader van zijn ex; en Jordy moest ergens anders zijn voor zijn vader weer vrij kwam.

Een goede reden vindt u niet?

De rechter, die werd gebeld door de voogd zei dan ook direct akkoord.

Het trieste is, dit verhaal was gelogen van a tot z, maar mijn kleinzoon was weg.

Een week later een zitting over bevestiging uhp. dus gauw een advocaat gezocht, hoe? wel telefoonboek.

De advocaat vertelde; oh volgende week is hij weer thuis, maar bij de zitting had de rechter, door een foutje van haar, de bewijzen van de leugens niet ontvangen en Jordy bleef dus weg.

5 maanden lang was er geen enkel contact, geen kaartje geen telefoontje, niets.

In het begin denk je dit kan niet, dit gebeurt niet, niet hier in ons land.

En ik ben publiciteit gaan zoeken, met het idee als mensen dit horen wordt het wel weer recht gezet.

Maar wat bleek er kwamen stapels brieven van (groot)ouders met soort gelijke ervaringen.

Wat een teleurstelling onze democratie, waar ik altijd zo trots op was geweest, bestond helemaal niet, die was een illusie geweest.

We schreven alle klachten over de voogd op.

Deze klachten 20 stuks werden bij een klachten commissie behandeld, de voogd was een paar dagen voor de zitting ineens weg.

Veel klachten werden gegrond verklaard, de belangrijkste de mishandeling niet, want er was dan wel bewezen dat het niet waar was, maar niet dat de voogd niet had gedacht dat het zo was.

de teamleidster vertelde steeds dit wisten we niet, nee dit wisten we niet, maar haalde haar schouders op en zei lachend, nou ja u kunt dat toch bij de volgende rechtszaak vertellen. Of we het over een miskoop hadden en niet over een klein kind, dat in de vernieling lag en steeds huilde naar huis te willen

Het bleef in mijn hoofd gonzen dat wisten we niet, dat wisten we niet! wir haben es nicht gewusst.

Dat kan en mag niet meer gebeuren!

Dit heeft mij doen besluiten een petitie te starten waarin de misstanden van de William Schikker groep en jeugdzorg werden benoemd en de verbeterpunten aan gedragen.

De leden van de tweede kamer luisterden aandachtig en wisten ook van de grote problemen die er bestonden rond de jeugdhulpverlening. Echter minister Rouvoet schreef als antwoord, dat hij juist zeer positieve verhalen hoorde en..... ach ja die gefrustreerde ouders.

Op vragen was ons, was steevast het antwoord; op individuele gevallen kunnen we niet ingaan.

Maar wanneer er 1 kind van plan is de wereld rond te zeilen, blijkt de hele ministerraad daar over te discussieren, is dat dan niet individueel, maar al die andere gevallen wel?

Zo ontstond er ook een site voor mijn kleinzoon en een site voor lotgenoten en mensen, die zich willen inzetten om iets doen aan de misstanden

I

Denk niet dat u alleen staat, in juli is er een petitie aangeboden voor omgangsrecht voor grootouders, getekend door meer dan 10.000 mensen.

Na een half jaar werd er bij een rechtszitting bepaald dat mijn zoon zijn kind 1x per maand bij McDonald's even mocht zien onder begeleiding van 2 personen, maar omdat het een intiem contact moest zijn mocht ik er niet bij zijn.

Er was geen enkele verklaring waarom andere familieleden geen contact mochten. Het enige antwoord was, grootouders die staan te ver weg.

Als je niets hebt, dan heb je ook niets te verliezen en ik besloot voor mijn kleinzoon door te vechten..

Nu ben ik in diverse tv en radio programma's geweest, heb regelmatig gesprekken met tweede kamer leden en sinds kort is er het platform familierecht, waarin verschillende organisaties hun krachten bundelen om een eind aan deze toestanden te maken.

Via de politiek proberen we veranderingen tot stand te brengen en ik ben er van overtuigd dat die er ook zullen komen. Niet alleen voor grootouders, maar ook voor zusjes en broertjes, die elkaar vaak niet meer mogen zien.

En tot die tijd, wel ik blijf doorvechten.

Hoe de toestand bij ons nu is, wel

.Eindelijk na 9 maanden mocht ik hem ook een keertje zien, maar, let wel, onder begeleiding van 3 personen, kunt u zich indenken, Jordy mijn kleinzoon een kind van 6 jaar en deze gevaarlijke oma hadden een begeleiding nodig van 3 personen

De reden voor de uhp is voor de derde maal aangepast,

1 de vermeende mishandeling, dus niet waar

2 ouders kunnen niet met elkaar overweg, tja is dat niet meestal de reden voor echtscheiding

3 pas nieuw; Jordy heeft problemen, die steeds verergeren, en daardoor moet hij maar in een tehuis blijven, problemen, die hij nu niet had, maar zijn veroorzaakt door de uhp.

Nog steeds ageer ik op deze misstanden en het begint zijn vruchten af te werpen.

er is nu weer een nieuwe voogd benoemd en voor de eerste keer, iemand waarmee te praten valt.

Mijn zoon mag Jordy nu 1x per 14 dg 1,5 uur zien en aan mij is beloofd 1 per 2 mnd 1,5 uur onder toezicht en we mogen nog steeds niet weten waar hij woont.

Natuurlijk is dit niet genoeg en blijf ik vechten totdat hij weer terug is bij zijn vader en ik hem lekker kan knuffelen en verhaaltjes vertellen, zoals oma's graag doen.

Ik wil besluiten met u een gedicht voor te lezen, geschreven door de kinderombudsman

Ik moet door

Wij moeten door

Want wie maakt zich anders druk

Om al die kinderen

Om al die ouders

Om al die grootouders

Om die families

Die vaak moedwillig

Uit elkaar worden gerukt

Het is het ergste wat je kan overkomen

En denk niet

Dat zal mij niet gebeuren

Het kan een ieder overkomen

En wie eenmaal het gemis heeft moeten ervaren

Zal nooit meer dezelfde zijn

Want het doet pijn
Het vreet je op van binnen
Zolang je leeft
Het verdriet
Het gemis
Zal nooit overgaan
Je staat ermee op
Je gaat ermee naar bed
Het is een horror
Je kunt het niet verwerken
Je kunt het geen plaatsje geven
Het is onmenselijk
Het is een onnatuurlijk iets
Geef dus nooit op
En blijf erin geloven
Dat ooit de dag zal komen
Dat je elkander weer zal zien
Geef nooit op